EPITHALAMIA
IN NUPTIAS
CL. VIRI
JOHANNIS BURMANNI,
MED. DOCTORIS ET BOTANICES
APUD AMSTELÆDAMENSES PROFESSORIS,
ET
LECTISSIMAE VIRGINIS
ADRIANAE VAN BUEREN.

A°. MDCCXXXI. *ad diem* XXIX. *Maji*,
CELEBRATAS LEIDAE

WELLCOME
LIBRARY
INSTITUTE

EXPERTISSIMO CLARISSIMOQUE

VIRO

JOHANNI BURMANNO,

MEDICINAE DOCTORI,

ET

BOTANICES IN CULTISSIMO AMSTELAEDAMENSIUM HORTO

PROFESSORI DIGNISSIMO,

LECTISSIMAM VIRGINEM

ADRIANAM VAN BUEREN.

Domum Ducenti.

Quem licuit Vatem, licuit ceciniſſe Medentem,
Ornatum geminâ nobile fronde caput;
Quem quondam dubium, verum quem nuper Amantem
Depinxit lepidis noſtra Thalia modis;
Fas mihi ſit cantare Virum, cantare Maritum,
Quem face, quem ſanctâ lampade luſtrat Hymen.

Si privata ſequi, ſi publica vota faventum
Officii memores menſque manuſque velint.
Carmen amas, Burmanne, toris geniale maritis,
Ut fluit e venâ paupere, carmen habe.
Non hîc delicias, non hîc fucata veneno
Verba leges, fictis obſequioſa notis;
Qualia ſed nivei mores meruere, Fideſque,
Nudaque Simplicitas, purpureuſque Pudor;
Qualia, nî graciles nimium Natura dediſſet
Ingenio nervos, Candide Jane, meo.
Pierides, quae fauſta tuae praeſagia flammae
Rettulerunt, thalamis concinuere novis.
Nunc Elegos mea Muſa leves, oblita decoris,
Promit, & incultum fert pudibunda melos:
Non tamen eſt facinus, major ſi victima taurus
Deſit, thuricremis farra dediſſe focis;
Saepe, nec aurato ſemper cadit hoſtia cornu,
Placavit ſuperos agna tenella Deos.
Illa novum Sponſi titulis accedere veſtris
Nomen, & optato gaudet amore frui;

Illa

Illa Tibi dudum meritos gratatur honores,
  Et Dominae in molli fixa tropaea ſinu,
Pluraque, conſtanti quid non patientia vincit
  Pectore? militiae commoda grata tuae.
Exitus acta probat: ſociatae mentis Amantes
  Non caret eventu, quod voluere, bono.
Sic Tibi ſollicitos tandem finivit amores
  Non Adriana alio nata perire Viro;
Illa Cupidineis nunc demum ſaucia telis
  (Candida purpureus ſic decet ora Pudor)
Uritur, & precibus, parili dum flagrat amore,
  Victa, Cytheriacae fit nova praeda Deae.
Nec mora: furtivis erumpunt blanda labellis,
  Quae grave Virgineum, verba, fatentur onus.
Mox Venus & Charites ſubeunt blandique Lepores,
  Parvus & in capto corde triumphat Amor.
Non jam Virginitas, vitaeque anteacta pudicae
  Tempora, non formae damna, morantur opus,
Non aetas, ſi vera loquar, liberrima curis,
  Quaeque rudes Veneris fingere plura ſolent.

Blandítiis jam tempus adeſt, procul eſte Puellae,
Quîs ſtola dat mores, ſumptaque vitta, probos:
Deliciis jam tempus adeſt, procul eſte Pudicae,
(Judicio Muſae ruſtica turba meae)
Quas pia ſollicitae cuſtodit cura parentis,
Et thalamo obſervat ſedula ſemper anus.
Pone ſupercilium, vel carmina noſtra, ſeverum,
Seu matrona legas, ſeu gravis, illa, ſenex.
Libera materies liberrima verba requirit,
Libera res Amor eſt, libera Muſa mihi.
Mec moror emeritos adductâ fronte Catones,
Aetati & Genio convenit illa meo.
Atque ita quid ceſſo Vos, o felicia Sponſi
Pectora! feſtivis demeruiſſe modis?
Candida dum lucent genialibus atria taedis,
Flavaque conjugio vincula nectit Amor.
Tu modo, Tu trepidae faſtus jam ſponſa puellae,
Exue, nec ſponſi vota morare tui.
Divide virgineis jamjam ſuprema labellis
Oſcula, cras poſitâ virgine Mater eris.

In-

Incipe fœcundum ſterili præponere lectum,
Incipe legitimi praemia velle tori.
Hîc Pax, & niveo Concordia mitis amictu,
Hîc Fas omne habitat, cumque Pudore Decus.
Viciſti, BURMANNE, tuis quam cernis in ulnis,
Te comitem ſomni geſtit habere ſui.
Adſpicis, ut blandos in Te nunc vertat ocellos,
Nunc gremio teneat lumina fixa ſuo;
Et modò ſe victam prodat, modò molle rubeſcat,
Tecta ſuperciliis verba locuta ſuis.
Hiſce notis luctatur Amor, mihi crede, Pudori,
Hoc timidae ſignum gaudia mentis habent.
Quid moror? ite pares annis in vota juventae,
Juſtaque concordi bella movete toro,
Qualia nî dulces moviſſent ante Parentes,
Æternum Veſter nos latuiſſet Amor.
Ite pares animis; jamjam per mutua creſcet,
Grata Voluptati, vulnera dulcis Amor.
Ludite, & amplexu viridem exercete juventam,
Ludite fœcundo Nuptaque Virque toro.

Mox,

Mox (ita fata velint) confuſo ſanguine ſurgat,
Qui valeat ſtirpem perpetuare, Nepos.
Quique Patris genium referens Matriſque pudorem
Non uno claros nomine reddat Avos.

ADRIANUS VAN ROYEN.

MUSARUM ODE GRATULATORIA

AD VIRUM

CELEBERRIMUM, ERUDITISSIMUM

JANUM BURMANNUM,

CUM LECTISSIMAM VIRGINEM

ADRIANAM VAN BUEREN

Uxorem duceret.

APOLLO Muſas alloquens.

PLectra movete Lyrae! Phœbi quas ſacra colentes
Pierii montis lucus & umbra tegit!
Plectra movete Lyrae! Tempus ſolemnia poſcit
Gaudia votivis teſtificanda modis.
Plectra movete Lyrae! JANUS dum ducit JANAM:
Filius ille Dei eſt; Filia & illa Deae.
Sponſus enim proles Mihi cara, & Sponſa Minervae:
Illa refert Matrem prorſus, & ille Patrem,

Hinc laetis celebrate diem nunc cantibus, ignes
Et caſtos thalami, & fœdera ſancta tori:
Sic volo: Sic jubeo: Sic ſtat ſententia: veſtris
Namque eſt, o Muſæ! dignus uterque modis.

MUSARUM Chorus.

Linquite Theſpiades Saxoſi culmina Pindi!
Fratriſque juſſu Apollinis
BURMANNI BUERAEque ſacras Modulamine laetae
Cantate fauſto Nuptias!
Pandite nunc Helicona Deae, cantuſque movete!
Jam perſonent Parnaſiae
BURMANNI BUERAEque recenti nomine rupes,
Mox imprimendo floribus!
Ter Felix, o Sponſe! domum cui ducere ſponſam
Vinclo jugali contigit;
Splendida quam quaevis, quamque optima dona decorant
Tam ſpiritus quam corporis;
Quam Charites finxere manu, Quam provida Pallas
Nutrice demulſit ſinu.
Hanc Cytherea Venus forma vultuque benigno
Quam plurimis praeponeret.
Hac viſa arderet Mavors, generoſus amator:
Hanc deperiret Jupiter.
Ter Felix, o ſponſa! Viro quae iungeris, omni
Virtutis aucto gloria;
Quique genus ducit docto de ſtemmate Patrum,
Viriſque magnis inclyto;
Stemmate, fulgenti tantis Doctoribus, ullum

Ut

Ut vix daturum sit pares.
Fallimur, aut Genti BURMANNAE adstricta Minerva est,
Omnisque doctrinae decus.
Non tamen eximiis illis, Doctissime Sponse,
Eges avorum Laudibus.
Ipse equidem sat multa tibi, sat clara Tropæa
Victrice fixisti manu,
Jamque tuam frontem redimisti & tempora lauro,
Laetis Triumphi insignibus.
Sive Lyram tractas, tenui vel ludis avenâ,
Modosve adaptas barbito:
Seu lustras oculis herbas, & gramina campi,
Gratum levamen languidis:
Sive aliud quid mente agitas, ostendis ubique
Apollinis te filium:
Hinc meritis fulges cumulatus honoribus inter
Artis medendi Principes;
Et clarum summa munus cum laude tueris,
Genti tuae assuetum decus.
Ast! Ast! Sistamus gressus. Hymenæa canamus,
Divae Sacrata Cypriae!
Ardent jam taedae, jamque ignibus atria fumant!
Jo! Hymen adsis! Jo!
Ohe! Quanta tibi venient nunc gaudia, sponse,
Haud exprimenda versibus!
Arctis dum Victor Sponsam complecteris ulnis;
Jo! Hymen adsis! Jo!
Hac dulci vitæ sociaque, & conjuge, laetus
Dies amœnos transigas;

BUERAque BURMANNO vivat conjuncta per aevum,
Charo beata pignore!
Ut patrem plures referant in imagine nati,
Matremque plures arguant,
Stabit & aucta Domus doctis pronepotibus, omne
Et permanebit seculum!
Ut super astra volans (Divum sunt fata) perennet
Aeterna Laus BURMANNIDUM.

CORNELIUS HUGO VONK.

TER BRUILOFTE

VAN DEN HOOGGELEERDEN HEERE

JOANNES BURMAN,

EN

JONKVROUWE

ADRIANA VAN BUEREN.

Schoon Minerf de nyvre zinnen
Houdt bezielt door hemelſch vuur,
Venus wil, dat zy ook minnen
In een afgeſnipperd uur.
Schoon de weetzucht lichaems krachten
Met de onwetenheit verbyt,
Als men dagen knoopt aen nachten;
Schoon men in een vat zelfs ſlyt
Met Diogenes zyn dagen,
Voelt men niet de Minnevlaegen.

De geleerde werelt moet
Onder Cipris vlag ook ſtryden.
Dus maekt eene kus weêr goet
Dat men moet door 't blokken lyden.
Zoo de Min verloor zyn pleit
By het ſchoon kleinoot der menſchen,
Wie zou om de onwetenheit
Zich niet uit de werelt wenſchen?
Pallas voer verwoet van zin,
Als Aſtré, ten hemel in.

Want geen Zoon door 't zoet vergaeren
Zou des Vaders grys verſtant
In zyn jonkheit evenaeren.
Wou geen Sokrates de hant
Eener braver Ega huwen,
Kunſt zonk met de kiſt in 't graf.
Och! hoe ras liep 's levens kluwen
Der geleerde Mannen af.
Daer men door de min gedreeven
Wordt vereeut door Zoons en Neeven.

Och

Och! hoe ſchielyk wende dan
De edle Jofferſchap de zinnen
Van de ſchatten zonder man,
Van het ezelaerdigh minnen.
Deeze bruit hadt noit de zy
Van een wederga geſlooten,
Was heur Minnaers vryery
Uit een dwaes begryp geſprooten.
Neen, 't was edel liefde vier,
Dat haar drong door merg en ſpier.

Want geen flaeuwe jongelingen,
In de laffe min volleert,
Konden haer tot weêrmin dringen.
Neen, zy hadt heur hart gekeert
Naer de deugt en wetenſchappen.
BURMAN, *die zyn Vaders ſpoor*
Weet verſtandigh naer te ſtappen,
BURMAN *krygt by haer gehoor.*
Hy weet door zyn aerdigh henglen
Heur aen zynen wil te ſtrenglen.

Zoo

Zoo kan zelfs 't Godvruchtigh bloet
Van de groote BURMANS *werken*
Op het maegdelyk gemoet.
BURMANS *naem, niet af te perken,*
Queekte in haer een' ſtillen brant:
Maer hoe werdt heur hart bewoogen,
Toen zy zach zyn vlug verſtant
En zyn aenſchyn, noit betogen
Met een wolk van onbeſcheit,
Maer gepaſte minzaemheit.

Dus wiſt hy den loop te ſtuiten
Van die aerdige Atalant
Door het ooft, dat zy zach druipen
Van zyn tong; ze voelt een' brant,
En geneesbre minquetzuuren,
Van deez' Minner, die een ſchat,
Die onze eeuwen zal verduuren,
In zyn jeugdigh hooft bevat.
Ze ondervint hoe zyne reden
Een metaelen hart kan kneeden.

Laet

Laet de jeugt dan ledigh zyn
In de nutte wetenschappen.
Oli slyten meer dan wyn.
Zoo verkrygt men gloritrappen
En een schoone en wyze maegt,
Die men door het minziek smeeken
Noch door laeu gevlei behaegt.
Dus hebt gy door kunstigh spreeken,
BRUIDEGOM, *uw Bruit vervoert,*
En heur aen uw tong gesnoert.

Hoe ziet ge uw geluk dan steigren,
Nu uw deeze wederga
Niets bekoorelyks zal weigren.
Nu een wyze Tabitha
U zal koesteren en dekken
In deez' mainacht zacht en warm,
En u telkens trekkebekken
In haer perlemoeren arm,
En uw jeugt alle oogenblikken
In de jeugt des jaers verquikken.

Hoe is uw geſlacht verheugt
Dat gy aen het puik der maegen
In den bloeſſem uwer jeugt
Uwe min hebt opgedraegen;
En hoe is uw Broêr verblyt
Dat hy uw gewenſcht vergaeren
Wettelyk hebbe ingewydt
Voor de heilige echtaltaeren,
Daer zyn deugt en wetenſchap
Pas beklom dien gloritrap.

Wie trok van verſtandigh vleien
Ryker loon, o Bruydegom?
Gy weekt door uw tong de keien.
Gy hebt Junoosheiligdom
Nu genadert in dees ſtonden
Met eene uitgeleeze Bruit.
Dat uw trou blyve ongeſchonden.
Dat het nootlot ſpade ontſluit'
Uwe ſterke huwlyksbanden,
Meer vereent door dierbre panden.

Dat

Dat gy nu eens ledigh zyt
Om uw' zuivren gloet te bluſſchen;
Dat gy meer uw lippen ſlyt
Door het malſch en klemmend kuſſen
Dan uw oli: 't valt toch zoet
Onder Cipris vlag te ſtryden.
Dus maekt eene kus weêr goet,
Dat men moet door 't blokken lyden.
Dus vereeut gy uw geſlacht
Door uw vlyt by dag en nacht.

JOANNES VAN WENA.

VREUGDE ZANG

OP HET HUWLYK
VAN MYNEN ZEER WAERDEN BROEDER

JOHANNES BURMANNUS,

MET DE DEUGTRYKE EN AENMINNIGE
JONKVROUWE

ADRIANA VAN BUEREN.

O Huwlyks liefde! o reine min!
Wie kan uw ſchoon naer waerde roemen?
Uw lieflykheen zyn noit te noemen;
Gy, gy hebt niets dan zoetheit in,
Gy ſtreelt een kuiſch, en eerbaer hart,
Gy doet ons door 't geheiligt huwen
De ſtrikken van de welluſt ſchuwen,
Die oorzaek van veel ramp en ſmart:

Waer

Waer gy twee zielen bint aen een,
Daar zien wy melk, en honing vloeien,
Daar ſtaet de vreede olyf te bloeien,
Daar woonen de bevalligheen.
Gy maekt myn BROEDER thans vernoegt;
Nu hy zyn Bruit vol ziels-verlangen
Hout minlyk in zyn arm gevangen,
En zig aen hare lipjes voegt:
Hoe pryſt hy ADRIANA'S jeugt,
Haer zagten aert, haer zoete zeeden
Haer ſchoon, en haer bevalligheeden!
Zyn oog vertoont ons zyne vreugt.
O Tuin van't magtig Amſteldam,
Wiens kruiden naeuwlyks zyn te noemen!
Koſt gy op een gewaſch wel roemen
Tot leſſing van myn BROEDERS vlam?
O neen, gy heelt geen minnewont,
Maer ADRIANA'S lieflyke oogen
Bezitten zulk een groot vermogen,
Die maken 't quynent hart gezont:
Leeft, leeft vernoegt, geagte twee,
Uw heil groeie aen met uwe jaeren,

 Godt

Godt wil uw ſteets voor ramp bewaeren,
Blyft ſtaeg verzelt van liefde en vreê.
'K wenſch u geluk met hart, en zang,
Geen tweedragt moet u oit verhindren,
Teelt lieve, en deugdelyke kindren:
Maer 'k zwyg. het trouwbet wagt u lang.

FRANCISCUS BURMANNUS.

OP HET HUWLYK

VAN MYN SEER GELIEFDE BROEDER
DEN HEERE
JOANNES BURMANNUS,
EN MEJUFFROUW
ADRIANA VAN BUEREN.

KLINK-DICHT

Gy krygt dan eindelyk, myn Broeder, voor uw vlyt,
En naerſtighyd beſteet in wyshyt te vergaeren,
Naer zo veel vrugt, ook in den bloei van uwe jaeren
Deez onwaerdeerb'ren prys, een Maegt: wiens zedighyt

My den verdienden lof van haer uitmuntenthyt
In ſchoonhyt en verſtant, en aert gebied te ſpaeren;
Zo is uw liefd' in't endt, naer 't zwerven op veel baeren
Van onruſt, in een rêe belant van vylighyt.

Geluk in dezen ſtaet, en meer dan men kan denken
Wenſch' ik vereenigt Paer, dat God uw lang wil ſchenken;
Hy zegen' uwen echt met telgen, tot een loon

Van kuiſche min, die onſe naem, en uwe deugden
In 't laet're naegeſlagt vereeuwigen tot vreugden
Van beider Stam: Hy geev' uw binnen 't jaer een Zoon.

Abraham Burmannus.

FRATRI CONJUNCTISSIMO

JOHANNI BURMANNO,

E T

DULCISSIMAE VIRGINI

ADRIANAE VAN BUEREN.

S P O N S I S

F E L I C I T E R.

Non ita poſt varios errorum mille labores,
  Et poſt ambiguæ tœdia multa viæ,
Et dubios rerum caſus gaviſus Ulyxes,
  Cum ſibi Dulichii litora portus erant.
Nec ſic Trojano lætatus Atrida triumpho,
  Laomedontæas cum ſuperaret opes.

Quam

Quam tu, Jane, datur cui jam gaudere mariti
Nomine, & optata cingere fronde caput,
Di votis favere tuis, favere Tuorum,
Et placida audierunt ſupplicis aure preces.
Scilicet hoc pretium miſero contingit amanti,
Hæc pro tot curis præmia reddit Amor.
Sic Fratri ceſſura meo mens fata putabat
Præſcia, nec falſum vaticinata fuit.
Nam modo cum rapido correptas igne medullas
Senſit, & ardenti corda peruſta face.
Hæſit, & incerto paulatim palluit aeſtu,
Nec potuit Paphii pellere tela Dei,
Saucius ingemuit concepto ardore, magiſque
Arbitrium mentis non tenet ille ſuæ.
Quin etiam huc illuc agitur rapiturque furentis
Inſtar, & ut Bromio Baccha repleta Deo.
Atque ita dum querulus deſertis errat in agris,
Frondibus & ventis fata ſiniſtra refert.
Quærit opem in ſuccis, & forte valentibus herbis,
Nil tamen heu miſerum ſuccus & herba juvant.
Delius, ut fama eſt, nullum Peneide captus
Auxilium Medica ſenſit ab arte Deus.

Tandem ubi certa ſubit pulchræ te cura puellæ,
Detinuit ſenſus BUERIA, Jane, tuos.
BUERIA communes longè ſuperare figuras
Viſa, fuit flammae cauſſa moduſque tuae.
Et merito ante alias hujus tibi ſola placebat
Forma, Dionææ digna decore Deæ.
Illa quidem dura, ac nullis ſuperabilis armis,
Et teneris flecti neſcia blanditiis,
Ante diu caſtis precibus, quaſi ſaeva, renitens
Reſtitit, ut duro pectore & ore ferox.
Nunc faciles dans, Jane, manus, tua jura ſubibit
Victa quidem ſero BUERIA, victa tamen.
Cinge Cytheriaca, Frater, tua tempora myrtho,
Ambiat & lætas Idalis herba comas.
Et victrix tanto nunc dextra ſuperba triumpho
Cypridis inponat tura merumque focis.
Interea o animæ concordes vivite, veſtram
Nil, niſi mors, valeat rumpere, ſera fidem.
Vivite concordes, fortunatiſſima certe
Pectora, longævos juncta videte dies.
Vivite, & innumeram fœcundo ſanguine ſtirpem
Ducite, quæ claram fulciat aucta domum.

Quæ

Quæ voveo, eventura reor, Deus ipſe precanti
  Omine felici proſpera ſigna dedit.
Et Lucina favens, cui vincla jugalia curæ,
  Maturum juſto tempore ſolvet onus.
Tvm Tua, quæ Sponſæ, Frater, nunc nomine gaudet,
  Lætior accepto pignore Mater erit.

PETRUS BURMANNUS.
Lit. Stud.